

Kapitel 1

Lyset skiftede til grønt, og brølet fra bilerne, motorcyklerne og tuk-tuk-taxaerne blev så højt, at Dim kunne se, det rystede i ruderne i Robertson Department Store. Så begyndte bilen at køre igen, og udstillingsvinduet med den lange, røde silkekjole forsvandt bag dem i aftenmørket.

Hun havde taget en taxa. Ikke en overfyldt bus eller en gennemtæret tuk-tuk, men en taxa med aircondition og en chauffør, der holdt sin mund. Hun lagde hovedet tilbage mod nakkestøtten og prøvede at nyde det. Det var ikke noget problem. En knallert drønedede forbi dem, og pigen på bagsædet klamrede sig til en rød T-shirt med visirhjelmsendte og sendte dem et tomt blik. Hold dig fast, tænkte Dim.

På Rama IV lagde chaufføren sig ind bag en lastbil, der udspyede dieselrøg så tyk og sort, at hun ikke kunne se nummerpladen. Efter en tur gennem airconditionanlægget var udstødningsrøgen nedkølet og næsten lugtfri. Men kun næsten. Hun viftede diskret med hånden for at vise, hvad hun mente, og chaufføren kastede et blik i bakspejlet og trak ud. Ikke noget problem.

Sådan havde det ikke altid været. På den gård, hvor hun var vokset op, havde de været seks piger. Seks for mange, ifølge faderen. Hun havde været syv år gammel, da de havde stået og hostet i det gule støv og vinket, mens kærren med den ældste søster trillede ud ad landevejen langs den brune kanal. Søsteren havde fået rent tøj med sig, samt en togbillet til Bangkok og en adresse i Patpong, skrevet på bagsiden af et visitkort, og hun havde grædt i stride strømme, selv om Dim havde vinket så energisk, at hun havde følt det, som om hånden skulle falde af. Moderen havde klappet Dim på hovedet og sagt, at det ikke var så let, men at det heller ikke var så dårligt endda. Søsteren slap i hvert fald for at rejse fra gård til gård som *kwai*, således som moderen havde gjort, før hun blev gift. Desuden havde miss Wong lovet at

passe godt på hende. Faderen havde nikket, spyttet betel ud mellem sine sorte tænder og tilføjet, at *farangerne* i barerne betalte godt for nye, unge piger.

Dim havde ikke forstået det med *kwai*, men ville ikke spørge. Hun vidste selvfølgelig, at en *kwai* var en okse. Ligesom de fleste andre på gårdene omkring dem, havde de ikke råd til at have deres egen okse, så de lejede en af de omrejsende okser, når rismarken skulle pløjes. Det var først senere, hun fik at vide, at pigen, der fulgte med oxen rundt, også blev kaldt en *kwai*, eftersom hendes tjenester fulgte med i købet. Det var en tradition, og forhåbentlig traf hun en bonde, som ville have hende, før hun blev for gammel.

Da Dim var femten år gammel, havde faderen en dag råbt hendes navn, mens han kom vadende hen mod hende i rismarken med solen i ryggen og hatten i hånden. Hun havde ikke svaret med det samme, men havde rettet ryggen og set længe på de grønne bakker rundt om den lille gård, havde lukket øjnene og lyttet til trompetfuglen i løvhanget og indsnuset lugten af eukalyptus og gummitræ. Hun havde vidst, at det nu var hendes tur.

Det første år havde de boet fire piger i et værelse og havde delt alt, både seng, mad og tøj. Især det sidste var vigtigt, for uden fint tøj fik man ikke de bedste kunder. Hun havde lært sig at danse, lært sig at smile, lært sig at kunne se, hvem der kun ville købe drinks, og hvem, der ville købe sex. Faderen havde allerede aftalt med miss Wong, at pengene skulle sendes hjem, så det var ikke så meget, hun så til dem de første år, men miss Wong var tilfreds, og efterhånden holdt hun mere tilbage til Dim selv.

Miss Wong havde god grund til at være tilfreds. Dim arbejdede hårdt, og kunderne købte drinks. Miss Wong kunne være glad for, at hun var der endnu, for det havde været tæt på et par gange. En japaner ville gerne giftes med Dim, men han trak sig, da hun bad om penge til flybilletten. En amerikaner havde taget hende med til Phuket, udsat hjemrejsen og købt en diamanttring til hende. Hun havde pantsat den dagen efter, han rejste.

Nogle af kunderne betalte ikke ret meget og bad hende ryge og rejse,

hvis hun beklagede sig. Andre sladrede til miss Wong, hvis hun ikke var med på alt det, de ville have hende til at gøre. De var ikke klar over, at når de først havde købt hende fri i baren, havde miss Wong fået sit, og Dim var sin egen herre. Sin egen herre. Hun tænkte på den røde kjole i udstillingsvinduet. Moderen havde haft ret – det var ikke let, men det var heller ikke så dårligt endda.

Og det var lykkedes hende at beholde det uskyldige smil og den glade latter. Det var noget, kunderne kunne lide. Måske var det derfor, hun havde fået tilbudt et job, som Wang Lee havde averteret i Thai Rath under overskriften G.R.O. eller “Guest Relation Officer”. Wang Lee var en lille, næsten sort kineser, som drev et motel et stykke ude ad Sukhumvit Road, og kunderne var stort set alle udlændinge med specielle ønsker, men ikke så specielle, at det ikke var noget, hun kunne gøre. Sandt at sige kunne hun bedre lide det, hun gjorde der, end at danse i baren i timevis. Desuden betalte Wang Lee godt. Den eneste ulempe var, at det tog så lang tid at komme dertil fra lejligheden i Banglaphu.

Den forbandede trafik! Den var gået i stå igen, og hun sagde til chaufføren, at hun ville stige ud her, selv om det betød, at hun skulle krydse seks kørebaner for at komme over til motellet på den anden side af vejen. Luften lagde sig om hende som et varmt, vådt håndklæde, da hun steg ud af taxaen. Hun spejdede efter et hul i trafikken, mens hun holdt hånden for munden, vel vidende at det ikke hjalp, at der ikke var andet luft at indånde i Bangkok, men hun slap i det mindste for lugten.

Hun krydsede ud mellem bilerne, måtte træde til side for en pickup med ladet fuld af fløjtende mænd, og hun var ved at få snittet hælkap- perne af en Toyota i fri dressur. Så var hun ovre på den anden side.

Wang Lee kastede et blik på hende, da hun trådte ind i den menne- ske- tomme reception.

“Stille aften?” spurgte hun.

Han nikkede surt. Dem havde der været en del af det sidste års tid.
“Har du spist?”

“Ja,” løj hun. Han mente det godt, men hun havde ikke lyst til de slatne nudler, han tilberedte ude i baglokalet.

“Det kommer til at vare lidt,” sagde han. “Farangen ville sove først. Han ringer, når han er klar.”

Hun stønnede opgivende.

“Du ved godt, jeg skal være tilbage i baren inden midnat, Lee.”

Han så på sit ur.

“Giv ham en time.”

Hun trak på skuldrene og satte sig. Hvis det havde været et år tidligere, havde han sandsynligvis smidt hende ud for at tale på den måde, men nu havde han hårdt brug for den omsætning, han kunne få. Hun kunne selvfølgelig gå sin vej, men så ville hele den lange tur være spildt. Desuden skyldte hun Lee et par tjenester, og han var ikke den værste alfons, hun havde arbejdet for.

Da hun havde skoddet den tredje cigaret, skyllede hun munden med Lees bitre kinesiske te og rejste sig for at give sminken et sidste check i spejlet over skranken.

“Jeg går hen og vækker ham,” sagde hun.

“Mm. Har du skøjterne med?”

Hun holdt tasken i vejret.

Hendes hæle knasede mod gruset på den åbne, tomme plads mellem de lavtbyggede motelværelser. Værelse 120 lå inderst. Hun kunne ikke se nogen bil udenfor, men der var lys i vinduet. Så var han måske vågnet. En lille brise løftede op i hendes korte nederdel, men gav ingen afkøling. Hun længtes efter monsunen, efter regnen. Præcis som hun efter nogle uger med oversvømmelse, mudrede gader og mug på vasketøjet kom til at længes efter de tørre, vindstille måneder.

Hun bankede let på døren, arrangerede sit generte smil, og spørgsmålet “*what’s your name?*” lå hende allerede på tungespidsen. Der kom ikke noget svar. Hun bankede på igen og kiggede på sit ur. Hun kunne sikkert få tinget den kjole nogle hundrede bath ned, selv om det var i Robertson. Hun drejede på dørhåndtaget og opdagede til sin overraskelse, at døren ikke var låst.

Han lå på maven i sengen, og hendes første tanke var, at han sov. Så

kunne hun se et glimt i blå glas på det knivskæfte, der stak ud af den signalgule jakke. Det var vanskeligt at sige, hvilken tanke der først fór gennem hovedet på hende, men en af dem var i hvert fald, at turen fra Banglaphu alligevel havde været spildt. Så fik hun endelig aktive-
ret stemmebåndene, men skriget druknede i det gjaldende horn fra en lastvogn, der svingede uden om en uopmærksom tuk-tuk ude på Sukhumvit Road.

Kapitel 2

“Nationalteatret”, meddelte en nasal og søvndrukken stemme over højtaleren, før sporvognens døre klaprede op, og Dagfinn Torhus steg ud i den rå, kolde og endnu knap nok gryende vintermorgen. Luften bed i hans nybarberede kinder, og i skinnet fra Oslos spar-somme neonbelysning kunne han se sin egen frostånde.

Det var den første uge i januar, og han vidste, at det ville blive bedre senere på vinteren, når isen lagde sig på fjorden, og luften blev mere tør. Han begyndte at gå op ad Drammensveien i retning mod Udenrigsministeriet. En taxa eller to kørte forbi ham, men ellers var gaderne næsten tomme. Forsikringsselskabet Gjensidiges ur, som lyste rødt mod den sorte vinterhimmel over bygningen foran ham, viste da også, at klokken kun var seks.

Uden for døren fandt han sit adgangskort frem. “Stilling: Kontorchef” stod der over et billede af en ti år yngre Dagfinn Torhus, som stirrede ind i kameraet med fremskudt hage og et målbevidst blik bag stålindfattede briller. Han trak kortet gennem læseren, tastede koden ind og skubbede den tunge glasdør til Victoria Terrace op.

Ikke alle døre havde ladet sig åbne lige så let, siden han kom hertil som 25-årig for snart tredive år siden. På “diplomatskolen”, Udenrigsministeriets aspirantskole, var han ikke uden videre gledet ind i miljøet med sin brede østerdalsdialekt og “rurale væremåde”, som en af Bærums-drengene på holdet havde påpeget. De andre aspiranter havde været scient.pol.’er, økonomer og jurister med forældre, der var akademikere, politikere, eller selv tilhørte den udenrigsministerielle adel, som de nu søgte optagelse i. Han var bondesøn med eksamen fra Landbrugsskolen i Ås. Ikke, at det betød så meget for ham, men han var klar over, at de rigtige venner var vigtige for den videre karriere. Samtidig med, at Dagfinn Torhus prøvede at lære sig de sociale koder, kompenserede han ved at arbejde endnu hårdere. Ulighederne

til trods havde de alle det til fælles, at de kun havde uklare forestillinger om, hvor de ville hen i livet. De vidste kun hvilken retning, der var den rigtige: Opad.

Torhus sukkede og nikkede til Securitas-vagten, som skubbede hans aviser og en konvolut ud under glasruden.

“Nogen andre ...?”

Vagten rystede på hovedet.

“Første mand som sædvanlig, Torhus. Konvolutten er fra Radiotjenesten. De kom med den i nat.”

Torhus så etagetallene slukke og lyse op, mens elevatoren førte ham op igennem bygningen. Han havde fået en fiks idé om, at hver etage symboliserede en bestemt periode i hans karriere, og hver morgen passerede den derfor revy.

Første etage var de første to år på aspirantkurset, de lange, uforpligtende diskussioner om politik og historie, og fransktimerne, som han havde pint sig igennem.

Anden etage var udstationeringen. Han havde fået Canberra de to første år, derefter Mexico City i tre år. For så vidt var det skam udmærkede byer, han kunne ikke klage. Han havde ganske vist anført London og New York som førstevalg, men det var prestigesteder, som alle de andre også havde søgt, så han havde besluttet sig for, at det ikke var nødvendigt at opfatte det som et nederlag.

På tredje etage var han tilbage i Norge, uden de luksuøse udlandstillæg og boligtillæg, som havde givet spillerum til et liv i en slags nøgtern overflod. Han havde mødt Berit, hun var blevet gravid, og da det var blevet tid at søge om en ny udstationering, var nummer to allerede på vej. Berit kom fra samme del af landet som ham selv og talte i telefon med sin mor hver dag. Han havde bestemt sig for at vente lidt og havde i stedet arbejdet som en rasende, skrevet kilometerlange udredninger om bilateral handel med ulande, skrevet taler for udenrigsministeren og høstet anerkendelse fra de højere etager. Der er ikke noget sted i statsapparatet, hvor konkurrencen er sat så meget på spidsen som i udenrigstjenesten, hvor hierarkiet er så tydeligt. Dagfinn

Torhus var gået hen på sit kontor hver dag som en soldat til fronten, havde holdt hovedet lavt, ryggen fri og fyrede løs, hvis han fik nogen på kornet. Der vankede et par skulderklap, han vidste, han var blevet "lagt mærke til", og han havde prøvet at forklare Berit, at han sandsynligvis kunne få Paris eller London, men for første gang i deres udramatiske ægteskab havde hun sat hælene i. Han havde givet sig.

Så det var blevet fjerde etage og flere udredninger, en sekretær og lidt højere løn, før han for nylig var kommet ind i personaleafdelingen på anden sal.

At få arbejde i personaleafdelingen var i øvrigt noget særligt i udenrigstjenesten. Det var sædvanligvis et signal om, at vejen opad var åben. Men der var sket et eller andet. I samarbejde med udstationeringskontoret indstillede de ansøgerne til de forskellige udenrigsstationer, et job, som greb direkte ind i andre karriereforløb. Han havde muligvis sat sit navn på en forkert udstationering, vist en nedadvendt tommelfinger over for en person, der havde klaret sig alligevel og nu sad placeret over ham et sted og trak i de næsten usynlige tråde, som styrede Dagfinn Torhus' og andres liv i Udenrigsministeriet.

For opdriften var næsten umærkeligt forsvundet, og pludselig en morgen så han en parkeret kontorchef i badeværelsesspejlet, en ikke særlig indflydelsesrig bureaukrat, der aldrig ville klare springet op til femte etage, ikke med et kort årti tilbage inden pensionsalderen. Medmindre han præsterede noget helt enestående, selvfølgelig. Men den type præstationer, der kunne lede derhen, havde den ulempe, at de som regel førte til enten forfremmelse eller afskedigelse.

Alligevel fortsatte han som før og prøvede at ligge et hestehoved foran de andre. Var første mand på kontoret hver morgen, så han kunne læse aviserne og telefaxerne i fred og ro og allerede sidde parat med konklusionerne, når de andre sad og gned søvnen ud af øjnene på morgenmødet. Det var, som om stræberiet var gået ham i blodet.

Han låste døren til sit kontor op og tøvede et øjeblik, før han tændte lyset. Også det havde en forhistorie, historien om pandelygten. Desværre var den blevet lækket, og han vidste, at den var blevet en klassiker i miljøet omkring Udenrigsministeriet. Mange år tilbage havde

den daværende ambassadør i USA været i Oslo i en periode, og han havde en meget tidlig morgen ringet til Torhus og spurgt, hvad denne mente om nattens udtalelser fra præsident Carter. Torhus var netop kommet ind på sit kontor og havde derfor ikke læst aviser eller fax, så han blev ambassadøren svar skyldig. Det havde selvfølgelig ødelagt dagen. Og det skulle blive værre. Næste morgen havde ambassadøren ringet, idet Torhus havde sat sig med avisen, og spurgt, hvordan nattens begivenheder ville påvirke situationen i Mellemøsten. Og morgenen efter havde det været noget helt tredje. Torhus havde fremstammet sine intetsigende svar, undermineret af forbehold og mangel på information.

Han var begyndt at møde endnu tidligere på arbejde, men ambassadøren syntes at have en sjette sans, for hver morgen ringede telefonen, lige idet han satte sig til rette i kontorstolen.

Det var først, da han tilfældigvis havde fået at vide, at ambassadøren boede på det lille Aker Hotel, lige over Udenrigsministeriet, at han havde fattet sammenhængen. Ambassadøren, om hvem alle vidste, at han selv holdt af at stå tidligt op, havde selvfølgelig lagt mærke til, at lyset i Torhus' kontor blev tændt tidligere end hos de andre og ville drive lidt gæk med den nidkære kontormand. Torhus var gået ud og havde købt sig en pandelygte, og næste morgen havde han læst alle aviserne og telefaxene, før han tændte for loftslyset. Han var fortsat på den måde i tre uger, før ambassadøren havde givet sig.

Men lige præcis nu var Dagfinn Torhus bedøvende ligeglad med den spøgefulde ambassadør. Han havde åbnet konvolutten fra Radiotjenersten, og på den dechifrerede kopi af kryptofaxen, stemplet 'STRENGT FORTROLIGT', stod en melding, som fik ham til at spille kaffe på de notater, der lå spredt ud over skrivebordet. Den knappe tekst overlod meget til fantasien, men essensen var nogenlunde denne: Norges ambassadør i Thailand, Atle Molnes, var blevet fundet med en kniv i ryggen på et bordel i Bangkok.

Torhus læste notatet en gang til, før han lagde det fra sig.

Atle Molnes, forhenværende politiker i Kristeligt Folkeparti, forhenværende formand for finanskomitéen, var nu forhenværende alt andet

også. Det var så tilpas utroligt, at han uvægerligt skottede over mod hotel Aker for at se, om noget bevægede sig bag gardinerne. Afsenderen var sandsynligvis den norske ambassade i Bangkok. Torhus bandede. Hvorfor skulle det her ske lige nu og lige netop i Bangkok? Burde han underrette Askildsen først? Nej, han ville tidsnok få det at vide. Torhus kastede et blik på uret og løftede telefonrøret for at ringe til udenrigsministeren.

Bjarne Møller bankede forsigtigt på døren og åbnede den. Stemmerne i mødelokalet forstummede, og ansigterne vendte sig om mod ham.

“Det her er altså Bjarne Møller, afdelingschef i kriminalpolitiet,” sagde politimesteren og gav tegn til, at han skulle sætte sig.

“Møller, det her er statssekretær Bjørn Askildsen fra statsministerens kontor, og kontorchef Dagfinn Torhus fra Udenrigsministeriet.”

Møller nikkede, trak en stol ud og prøvede at få lirket sine lange ben ind under det store, ovale egetræsbord. Han mente, han havde set Askildsens unge, glatte ansigt på tv. Statsministerens kontor? Det måtte dreje sig om problemer i gigaklassen.

“Fint, du kunne komme med så kort varsel,” brummede statssekretæren, mens fingrene utålmodigt trommede mod bordpladen. “Hanne, vil du give et kort resumé af, hvad vi har snakket om?”

Møller havde fået en opringning fra politimesteren tyve minutter forinden, da hun uden nærmere forklaring havde givet ham et kvarter til at indfinde sig i Udenrigsministeriet.

“Atle Molnes er fundet død, sandsynligvis myrdet, i Bangkok,” begyndte politimesteren.

Møller så kontorchefen med de stålindfattede briller himle med øjnene, og da han fik resten af historien, forstod han reaktionen. Man skulle sikkert være politibetjent for at hævde, at en mand, som var fundet med en kniv stukket ind til venstre for rygsøjlen, gennem venstre lunge og ind i hjertet, “sandsynligvis” var blevet myrdet.

“Han blev fundet på et hotelværelse af en kvinde ...”

“På et bordel,” afbrød manden med stålbrillerne. “Af en luder.”

“Jeg har talt med min kollega i Bangkok,” sagde politimesteren. “En

fornuftig mand. Han har lovet at holde tæt med sagen et stykke tid.”

Møllers første indskydelse havde været at spørge, hvorfor man skulle vente med at offentliggøre mordet. Det skete tit, at en hurtig pressedækning hjalp politiet med tips, mens folk kunne huske noget, og sporene var friske. Men noget sagde ham, at spørgsmålet ville blive opfattet som særdeles naivt. I stedet spurgte han, hvor længe de regnede med at kunne holde sådan noget tilbage.

“Forhåbentlig længe nok til, at vi får stablet en spiselig version på benene,” sagde Askildsen. “Den foreliggende holder nemlig ikke.”

Den foreliggende? Møller måtte trække på smilebåndet. Den sande version var altså blevet vurderet og forkastet. Som relativt nyudnævnt politiafdelingschef havde Møller hidtil været forskånet for at have for meget med politikere at gøre, men han vidste, at jo højere op i etaten man kom, desto sværere blev det at holde dem på afstand.

“Jeg forstår godt, at den foreliggende version er ubehagelig, men hvad mener De med, at den ikke holder?”

Politimesteren så advarende på Møller. Statssekretæren smilede svagt.

“Vi har dårligt tid, Møller, men lad mig alligevel give Dem et kursus i praktisk politik. Alt, hvad jeg siger, er naturligvis strengt fortroligt.”

Han rettede automatisk på slipseknuden, en bevægelse, som Møller mente at kunne huske fra tv-interviewene.

“Altså. Vi har for første gang i efterkrigshistorien en centrumregering med en vis overlevelsesmulighed. Ikke fordi der er parlamentarisk grundlag for det, men fordi statsministeren tilfældigvis er i færd med at blive en af landets mindst upopulære politikere..”

Politichefen og kontorchefen trak på smilebåndene.

“Populariteten hviler imidlertid på det samme skrøbelige fundament, som er alle politikeres kapital: tillid. Det vigtigste er ikke at være sympatisk eller karismatisk, det vigtigste er at nyde tillid. Ved De, hvorfor Gro Harlem Brundtland blev så populær, Møller?”

Det havde Møller ingen anelse om.

“Ikke fordi hun var en charmetrold, men fordi folk stolede på, at hun var den, hun gav sig ud for at være. Tillid, det er nøgleordet.”

Der blev nikket rundt om bordet Det her var tydeligvis pensum.

“Atle Molnes og statsministeren var stærkt knyttet til hinanden, både gennem deres nære venskab og deres politiske løbebaner. De stude-rede sammen, bevægede sig op gennem partiet sammen, gennem-trumfede moderniseringen af partiets ungdomsafdeling sammen, og de delte til og med lejlighed, da de begge i en ung alder blev valgt ind i Stortinget. Det var Molnes, som frivilligt trådte et skridt tilbage, da de to var jævnbyrdige kronprinser i partiet. I stedet gav han statsmi-nisteren sin fulde støtte, og man slap for en opslidende personstrid i partiet. Alt dette har selvfølgelig gjort, at statsministeren har stået i taknemmelighedsgæld til Molnes.”

Askildsen fugtede læberne og kiggede ud ad vinduet.

“Med andre ord havde Molnes ikke gået på Udenrigsministeriets aspirantkursus og var næppe kommet til Bangkok, uden at statsmi-nisteren havde trukket i trådene. Det lyder muligvis som en venne-tjeneste, men det er en accepteret form for vennetjeneste, som blev indført og fik generel udbredelse under Arbejderpartiet. Reiulf Steen havde heller ikke nogen baggrund i udenrigstjenesten, da han blev ambassadør i Chile.”

Blikket blev rettet mod Møller igen, et lystigt glimt dansede der-inde et sted.

“Jeg behøver vel ikke understrege, at det vil kunne skade tilliden til statsministeren, hvis det kommer frem, at en ven og partifælle, som han har selv har fået udstationeret, bliver fundet *in flagranti*, oven i købet myrdet.”

Med en håndbevægelse overlod statssekretæren igen ordet til poli-timesteren, men Møller kunne ikke dy sig:

“Hvem har ikke en god ven, som har været på bordel?”

Askildsens smil stivnede lidt i kanterne, og kontorchefen med stål-brillerne rømmede sig:

“Du har fået de oplysninger, du har brug for, Møller. Vær venlig at overlade vurderingerne til os. Det, vi har brug for, er en eller anden, der kan sørge for, at efterforskningen af sagen ikke ... tager en uheldig drejning. Vi ønsker selvfølgelig alle, at morderen eller morderne skal

pågribes, men omstændighederne vedrørende mordet bør altså holdes skjult indtil videre. For landets bedste. Er De med?”

Møller kiggede ned på sine hænder. For landets bedste. Hold kæft. De havde aldrig været gode til at snakke efter munden i hans familie. Hans far var aldrig blevet mere end politiassistent.

“Erfaringen viser, at sandheden ofte er vanskelig at skjule, hr. kon-torchef.”

“Det er sandt nok. Det er mig, der får ansvaret for den her operation på Udenrigsministeriets vegne. Som De forstår, er det en yderst delikat sag, som kræver, at det thailandske politi samarbejder med os. Eftersom ambassaden er involveret, får vi et vist spillerum, diplomatisk immunitet og alt det der, men vi bevæger os på en knivsæg her. Vi ønsker derfor at sende nogen med bred efterforskningskompetence, som har erfaring med internationalt politiarbejde, og som kan fremskaffe nogle resultater.”

Han standsede og så på Møller, som funderede over, hvorfor han følte en instinktiv uvilje mod denne bureaukrat med den aggressive hage.

“Vi kunne sammensætte et team med ...”

“Ikke noget team, Møller. Jo mindre støj, desto bedre. Desuden har Deres politimester forklaret os, at det næppe vil lette samarbejdet med det lokale politi, hvis vi kommer med en hel flok. Én mand.”

“Én mand?”

“Politichefen har allerede foreslået os et navn, og vi synes, det lyder som et godt forslag. Han er en af Deres mænd, og vi har tilkaldt Dem for at høre Deres vurdering af ham. Ifølge samtaler, som politimesteren har haft med sin kollega i Sydney, skal han have ydet en bemærkelsesværdig indsats dernede i fjor i forbindelse med mordet på Inger Holter.”

“Jeg læste den historie i aviserne sidste vinter,” sagde Askildsen. “Ganske imponerende. Han må da være den mand, vi søger?”

Bjørn Møller trak vejret dybt. Politimesteren havde altså foreslået, at de skulle sende Harry Hole til Bangkok. Politimesteren havde indkaldt ham for at forsikre dem om, at Harry Hole var det ypperste, som

styrken havde at byde på, den perfekte mand til jobbet.

Han kiggede rundt på de tilstedeværende. Politik, magt og indflydelse. Det var et spil, han ikke forstod en døjt af, men han var klar over, at det her på en eller anden måde handlede om hans eget bedste. Det var netop gået op for ham, at det, han nu sagde og gjorde, kunne få konsekvenser for hans videre karriere. Politimesteren havde stukket halsen frem ved at foreslå et navn. Det var sandsynligvis en af de andre, der havde bedt om at få Holes kvalifikationer bekræftet af nærmeste foresatte. Han så på politimesteren og prøvede at tolke hendes blik. Selvfølgelig kunne det godt være, at det ville gå helt fint med Hole. Hvis han frarådede dem at sende ham af sted, ville det så ikke stille politimesteren i et uheldigt lys? Så ville han selv blive bedt om at foreslå en anden, og ville det så ikke være hans hoved alene, der lå på blokken, hvis vedkommende kørte sagen i grøften?

Møller kiggede op på et maleri, der hang over hovedet på politimesteren. Trygve Lie, FN's generalsekretær, kiggede bydende ned på ham. Endnu en politiker. Gennem vinduerne så han byens tage i det flade vinterlys, Akershus fæstning og en vejrhane, som skælvede på toppen af Hotel Intercontinental i de isnende vindstød.

Bjarne Møller vidste, at han var en dygtig politibetjent, men det her var noget andet. Han kendte ikke reglerne i det her spil. Hvad ville hans far have rådet ham til? Tja, han havde jo aldrig behøvet at skulle forholde sig til politik, politiassistent Møller. Men han havde forstået, hvad der skulle til for i det hele taget at komme i betragtning og havde nedlagt forbud mod, at sønnen begyndte på politiskolen, før han havde gennemført første del af jurastudiet. Og resten bagefter. Han havde gjort, som faderen sagde, og efter dimissionsceremonien havde faderen rømmet sig igen og igen, mens han klaskede sønnen på ryggen, indtil denne måtte bede faderen holde op.

“Et godt forslag,” hørte Bjarne Møller sig selv sige med høj, klar røst.

“Godt,” sagde Torhus. “Grunden til, at vi ville have en udtalelse så hurtigt, er, at det hele selvfølgelig haster. Han må slippe det, han arbej-

der med i øjeblikket, for han tager af sted i morgen.”

Ja, ja, måske er det lige netop den slags arbejde, Hole trænger til lige nu, tænkte Møller fortrøstningsfuldt.

“Beklager, at vi må lægge beslag på så vigtig en mand,” sagde Askildsen.

Afdelingschef Bjarne Møller måtte tage sig sammen for ikke at briste i latter.